

BEYAZ DIŐ

Et Peşinde

Kara ladin ağaçları donmuş nehrin iki kıyısı boyunca kuzanıyordu. Kısa bir süre önce esmeye başlayan rüzgâr sayesinde beyaz örtülerinden kurtulmuş olan ağaçlar, giderek azalan gün ışığının altında, uğursuz birer siyah gölge gibi birbirlerine yaslanmışlardı. Araziye derin bir sessizlik çökmüştü. Issız, cansız, hareketsiz bu topraklar o denli kimsesiz ve soğuktu ki ruhunda üzüntü bile denemeyecek bir şeyler barındırıyordu. Gizli bir kahkaha duyar gibi olsanız da, bu herhangi bir gülüşten daha hüzünlüydü –bir sfenksinki kadar neşeden yoksun, buz gibi soğuk, yanılmazlığın zulmüne âdeta katkıda bulunan bir gülüştü. Sonsuzluğun, yaşamın ve yaşama çabalarının ne denli boş olduğuna gülen, o hükmeden, dile getirilemez bilgeliğiydi sanki. Bu vahşi doğaydı. Kuzey Topraklarının acımasız, donmuş kalpli doğası...

Her şeye rağmen bu topraklarda hayat vardı ve isyan ediyordu. Kurtları andıran bir köpek sürüsü donmuş nehir kıyısında zorlukla yol almaya çalışıyordu. Kaba tüyleri buz tutmuştu. Nefesleri ağızlarından çıktığı anda buz tutuyor, havaya karışan buhar, incecik buz zerreciklerine dönüşüyor ve tüyelerine yapışuyordu. Deri koşum takımlı köpekler kayışlarla arkalarında çektikleri kızığa bağlanmışlardı. Kızilderililerin kullandıkları sağlam huş ağacı kabuklarından yapılmış kızak, yumuşak kar birikintilerini iki

kenara ayırmak ve yere sağlam biçimde oturmak üzere tasarlanmış yukarı doğru kıvrık ucuyla karların üzerinde rahatlıkla kayıyordu. Kızakta sıkıca bağlanmış, ince uzun bir tabut vardı; ondan başka battaniyeler, bir balta, bir kahve cezvesi, bir de tava vardı; ama tabut kızığın büyük bir bölümünü kaplamıştı.

Köpeklerin önünde ayaklarına leken takmış bir adam zorlukla ilerlemeye çalışıyordu; kızığın arkasında da ikinci bir adam. Kızaktaki tabutun içinde, çektiği zahmetler sona ermiş bir adam yatıyordu –vahşi doğaya yenik düşmüş, vahşi doğanın onu tekrar hareket edemeyecek, tekrar mücadele edemeyecek halde alt ettiği üçüncü bir adam. Yaşam hareket demek olduğu için doğaya meydan okur; doğanın daimi hedefi de hareketi tüketmektir. Denize karışmasını önlemek için ırmakları dondurur; güçlü bedenlerini öldürmek için son damlasına kadar ağaçların özsularını emer ve vahşi doğa insanoğluna boyun eğdirmek için en gaddar ve korkunç haliyle saldırır –yaşamın en yerinde duramayan, en sonunda bütün hareketlerin biteceği o noktaya varmaya başkaldıran insanoğluna.

Ama biri kızığın önünde, biri arkasında, korkusuz, boyun eğmeyen, binbir gayretle yol almaya çalışan bu iki adam henüz ölmemişlerdi. Vücutlarını kalın kürkler, yumuşak derilerle korumuşlardı. Kirpikleri, yanakları ve dudakları nefeslerinin oluşturduğu buz tanecikleriyle kaplanmış olduğundan yüzleri görünmüyordu. Sanki korkunç birer hayalet maskesi takmış, hayaletlere ait bir dünyada, bir hayaletin cenazesine katılmış birer ölü kaldırıncıyı andırıyorlardı. Ama onlar, ıssızlığın, alaycılığın ve sessizliğin ülkesine sızarak muazzam bir maceraya atılmış, uzayın boşluğu kadar uzak, yabancı ve cansız bir dünyayla rekabet eden iki önemsiz insan, iki maceracıydılar.

Nefeslerini vücutlarının hareketlerine saklamaları gerektiği için hiç konuşmadan yol alıyorlardı. Her tarafa hakim olan sessizlik, üzerlerinde elle tutulur bir baskıya yol açıyordu. Bu sessizlik, derin denizlerdeki basıncın bir dalgıcın bedenini etkilemesi gibi, bilinçlerini etkiliyor; sonsuz bir derinliğin ağırlığıyla, karşı konulması mümkün olmayacak şekilde eziyordu. Kendi bilinçlerinin derinliklerine işliyor, insan ruhunun tüm sahte heves ve heyecanlarını üzümün suyunu çıkarır gibi ezip çıkarıyordu; ta ki kendilerini fani, önemsiz; muazzam, gizli elementlerin ve güçlerin oyunları ve etkileşimleri arasında beceriksizce ve akılsızca hareket eden zerrecikler gibi hissedene dek.

Bir saat geçti, ardından ikinci saat. Güneşsiz kısa günün soluk ışıkları solmaya başlarken sessizlik uzaktan gelen bir çığlıkla bozuldu. En üst notaya ulaşına kadar telaşla atılan bu çığlık, bir süre heyecanlı ve gergin tonda devam ettikten sonra yavaşça sustu. Bu çığlıkta belli bir şiddet ve açıklıktan kaynaklanan bir sabırsızlık olmasaydı eğer, kayıp bir ruhun feryadı olduğu düşünülebilirdi. Öndeki adam arkadaşıyla göz göze gelene kadar başını arkaya çevirdi. Dar, dikedörtgen tabutun üzerinden birbirlerine başlarını salladılar.

Sessizliği bıçak gibi yırtan tizlikte ikinci bir uluma daha duyuldu. İki adam da sesin nereden geldiğini anlamışlardı. İkinci ulumanın biraz arkasından ve sol tarafından, bu ulumaya yanıt olarak üçüncü bir uluma geldi.

Öndeki adam, “Peşimizdeler, Bill,” dedi.

Sesi boğuk ve gerçek dışı gibi çıkmıştı. Konuşurken büyük bir çaba harcadığı belli oluyordu.

Arkadaşı, “Et kıtlığı var,” diye yanıtladı. “Günlerdir tek bir tavşan bile görmedim.”

Arkalarından sürekli olarak yükselen av çığlıklarına kulak kabartarak, konuşmadan ilerlediler.

Karanlık çöktüğünde, köpekleri nehir kenarındaki bir ladin kümesinin arasına çekerek kamp kurdular. Ateşin yanına koydukları tabut, onlar için hem tabure hem de masa görevi görüyordu. Kurt kanı taşıyan köpekler ateşten uzak bir yerde toplanmışlar, kendi aralarında hırlaşıp dalaşıyorlardı, ancak sürüden ayrılarak karanlığa dalmak gibi bir niyetleri yoktu.

Bill, “Köpekler kamptan pek uzaklaşmıyorlar, Henry,” diye bir yorumda bulundu.

İçine bir parça buz attığı kahve cezvesini ateşin üzerine yerleştirmek için çömelmiş olan Henry başını salladı. Tabutun üzerinde yerini alıp, yemeğini yemeye başlanana kadar da konuşmadı.

“Saklandıkları yerin güvenli olduğunu biliyorlar. Yem olmaktansa, yemi yemeyi tercih ederler. Bu köpekler oldukça akıllıdır.”

Bill başını salladı. “Pek emin değilim.”

Arkadaşı ona tuhaf bir bakış attı. “Köpeklerimizin akıllı olmadıklarını söylediğini ilk kez duyuyorum.”

Diğeri ağzına attığı fasulyeleri ağır ağır çiğnerken, “Henry,” dedi, “yemek verirken köpeklerin nasıl kavga ettiklerini fark ettin mi?”

Henry, “Evet, tuhaf davranıyorlardı,” dedi.

“Kaç köpeğimiz var, Henry?”

“Altı.”

“Ama, Henry...” Bill sözlerinin önemini vurgulamak istercesine bir an sustu. “Dediğin gibi, Henry, bizim altı köpeğimiz var. Çantadan altı balık çıkarttım. Her köpeğe birer balık verdim ve bir balık eksik geldi.”

“Yanlış saymışsındır.”

Diğeri sabırsızlıkla, “Altı köpeğimiz var,” diye yineledi. “Altı balık çıkarttım. Tek Kulak’a balık kalmadı. Sonradan bir tane de ona verdim.”

Sevgili Efendi

Weedon Scott'ın kendisine yaklaştığını gören Beyaz Diş, cezaya boyun eğmeyeceğini bildirmek için tüylerini kabartarak hırladı. Şimdi kanamasını önlemek için sarılmış ve askıya alınmış eli ısırmasının üzerinden yirmi dört saat geçmişti. Beyaz Diş geçmişte cezaların ertelendiğine tanık olmuştu ve şimdi cezalandırılacağını sanıyordu. Başka türlü olabilir miydi? Kutsal sayılan bir şeye saygısızlık etmiş, dişlerini tanrının, hem de beyaz bir tanrının kutsal etine saplamıştı. Doğal olarak bunun sonucunda da kendisini korkunç bir şey bekliyor olmalıydı.

Tanrı birkaç adım ileriye oturdu. Beyaz Diş bunda tehlikeli bir şey olmadığını anlayabiliyordu. Tanrılar ceza verirlerken ayaklarının üzerinde dururlardı. Ayrıca bu tanrının elinde ne sopa vardı ne kamçı ne de silah. Üstelik kendisi de serbestti. Zincirle bir yere bağlanmamıştı. Tanrı ayağa kalkarken, o da güvenli bir yere kaçabilirdi. Ama bu arada bekleyip, neler olacağını görecekti.

Tanrı sessizdi ve hareket etmiyordu; Beyaz Diş'in hırlaması giderek azaldı, yerini gırtlığından yükselen hafif bir homurtuya bıraktı. Derken tanrı konuşmaya başladı. Sesini duyduğunda önce Beyaz Diş'in ensesindeki tüyler dikildi ve gırtlığından bir homurtu koptu. Buna rağmen tanrı düşmanca bir hareket yapmadı, aksine sakin bir

sesle konuşmayı sürdürdü. Tanrı konuşurken, Beyaz Diş de bir süre, sesin ritmine uygun homurtularla ona eşlik etti. Ama tanrı durmadan konuşuyordu. Beyaz Diş'le daha önce hiç duymadığı şekilde konuşuyordu. Yumuşak, rahatlatıcı bir sesle, bir şekilde Beyaz Diş'in duygularına dokunan bir sevecenlikle konuşuyordu. Beyaz Diş sezgilerinin tüm rahatsız edici uyarılarına karşın, bu tanrıya güvenmeye başlamıştı. O güne kadar bütün insanlarla yaşadığı deneyimleri yalanlayan bir güven duygusu uyandırmıştı onda bu tanrı.

Tanrı uzunca bir süre sonra kalkıp kulübeye gitti. Tekrar dışarı çıkarken, Beyaz Diş onu dikkatle gözledi. Elinde yine ne kamçı vardı ne silah ne de sopa. Sağlam elini arkaya götürüp bir şey de saklamamıştı. Yine gelip daha önce oturduğu yere oturdu. Ufak bir parça et uzattı. Beyaz Diş'in kulakları dikildi. Aynı zamanda hem tanrıya hem de ete bakmayı beceriyordu; her an her şeye karşı tetikte, ilk düşmanlık belirtisinde fırlamaya hazır, kuşkuyla eti inceledi.

Ceza yine ertelenmişti. Tanrı eti Beyaz Diş'in burnuna uzatmıştı ve bu ette bir tuhafılık da yoktu. Beyaz Diş yine de şüpheleniyordu; et kendisine, davet eden bir el hareketiyle birlikte sunulmuş, ama Beyaz Diş ete dokunmayı reddetmişti. Tanrıların hepsi akıllıydılar ve o zararsız görünen et parçasının ardında ne tür bir şeytanlığın yattığını tahmin etmek imkânsızdı. Geçmişte, özellikle de Kızılderili kadınlarla, et ve ceza arasında bir bağlantı olduğunu görmüştü.

Tanrı sonunda eti Beyaz Diş'in ayaklarının dibine attı. Beyaz Diş dikkatle, gözlerini tanrıdan ayırmadan eti kokladı. Hiçbir şey olmadı. Eti ağzına alıp çiğnemeye başladı. Yine hiçbir şey olmadı. Tanrı üstelik kendisine bir parça